

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 302.

Femte Session.

95de Møde.

Tredagen den 24de Februar Aften.

(Forts.)

Ordføreren (forts.): Der er altsaa her ikke Spørgsmaal om Tillid eller Mistillid til Ministeriet med Hensyn til Fællesforfatningen. Der er Ingen af os, som veed, om det nærværende Ministerium til den Tid, da denne Sag kan foreligge, selv om de faae deres Dufte opfyldt, som vil have sat en vis Begrænsning for Tiden, vil være tilstede, og om de Tilsagn, som dette Ministerium nu giver, kunne blive opfyldte. Det er den svage Side ved den hele grundlovmæssige Behandling, at den skyder Afgjørelsen saa langt bort fra den første og virkelige Behandling deraf. Dersom ikke den Behandling, som nu foregaaer, betragtes som sammensaldende med den sidste, saa vide vi Alle, at tre paa hinanden følgende Forhandlinger ere spildte, og, dersom den er sammensaldende med den sidste, og et Regjeringskifte i den Mellemtid er indtraadt, og en Regjering er kommen tilveie, som ikke vil underordne sig de samme Betingelser som dem, man nu er gaaet ind paa, saa er derved den hele Forhandling ogsaa spildt. Her er altsaa ikke i nogen virkelig Grad Spørgsmaal om Tillid eller Mistillid til Ministeriet, med mindre man i dette Døgn blik gaaer løs paa at fremkalde et Ministerkifte. Fremtiden ligger for under ganske andre Betingelser; men det, hvorom det gælder, er, at stille Sagen paa et saadant Grundlag, at et hvilket som helst Ministerium, der kommer til Røret, kan med en høj Grad af Sandsynlighed for et gunstigt Resultat benytte Grundlaget, og ikke behøve at vige deraf, men kan

vedblive at arbejde frem derpaa under forskellige Betingelser med forskellige Anstuelser. Jeg troer altsaa, at, naar man vil overveie dette, saa vil man see, at min Behandling af denne hele Sag aldeles ikke hænger sammen med Spørgsmaalet om, hvor høj eller hvor ringe en Grad af Tillid jeg har til Ministeriet; men den hænger sammen med Spørgsmaalet om, hvor høj eller ringe Grad af Tillid jeg har til vor hele Udvikling i Fremtiden; og jeg har den Tillid til den, at, naar vi kun roligt og sindigt gaae frem, uden ad Omveie at lægge Hindringer i veien, saa ville vi til enhver Tid beholde en Indflydelse, som vil give os Styrke til for vort Bedkommende at tage Deel i Lovgivningsværket, det være nu for at standse en Udvikling, som vi ikke ere tilfredse med, eller for at fremme en Udvikling, som vi søle os tilfredse med.

Med Hensyn til Tillidsspørgsmaalet i det Hele taget, saa er det min Overbeviisning, at den idelige Handlen under Forudsætning af Mistillid er villedende for den simple, sunde, dømmende Fornuft; det er en Utting, som man skal skyde fra sig, indtil man kan forandre Forholdene, hvorunder man lever.

Jeg skal nu gaae nærmere ind paa selve det Forslag, som er blevet Gjenstand for en saa levende Omtale. I forrige Møde gav en af de sidste Talere (Hall) en historisk Fremstilling af dette Forslags Udvikling og Tilstedeværelse under forskellige Forhold. Ved at omtale det, som han gjorde, gav han Beviis fra andre Læber end mine for, at det ikke er nyt her i Forsamlingen, men at det tværtimod længe har været forhandlet og har ledsaget den hele Forhandling paa de forskellige Stadier, og det er allerede en stor Tilfredsstillelse for mig. Han hentydede til, at det havde